

BERTHA ZOLTÁN

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY REGÉNYTRILÓGIÁI

Nagy Zoltán Mihály életműve – költői, prózai, novellista és regényírói teljesítménye – „eszmei és esztétikai értelemben egyaránt” feltétlenül a mai kárpátaljai magyar irodalom élvonalában helyezkedik el, ahogyan Görömbei András már a kilencvenes évek derekán leszögezte; a nyolcvanas évek végi fordulat után, „a tematikai tabuk felszámolásának” időszakában *A sátán fattya* (1991) című regényremeklése, „kisregénye lírai monológ formában, egy meggyalázott lány életén keresztül mutatja be a kárpátaljai magyarság 1944-es tragédiáját.”¹ Az azóta számos kiadást megért alkotás visszhangos sikert aratott, mert benne a revelációszerű önreflexív történelmi számvetés különleges elbeszéléspoétikai („formabontó prózatechnikai eljárásokat mutató”)² hatásformákkal szuggerálja a valóságosan megélt kisebbségi magyar és egyetemes emberi szenvedés egzisztenciális mélységeinek jelentőségét. Monódiászerű balladai tudatregény vagy parabolikus krízisregény (Kaffka, Kosztolányi, Kodolányi, Németh László, Szilágyi István és mások egész vonulatá terebélyesedő huszadik századi magyar nőregény-mintáihoz is illeszkedőn), megrázó „vezekléstörténet”, a személyes és közösségi megaláztatás sugallatos krónikája; „olyan teljesítmény, érték, amelyik nem csupán a kárpátaljai, nem is csak a nemzetiségi, de az egyetemes magyar irodalom legjobbainak mércéjével is mérhető.”³ Ez a mű tehát méltán válhatott a kortárs irodalmi kánon szerves részévé, mert szuverén nyelvi-művészi megalkotottsága⁴ az epikai élmény lírai és archaikus-balladai, mitikus-biblikus kifejezésalakzatait valóban a folklorisztikus mélységperspektívák és a modern, expresszionisztikus vagy szürrealisztikus (Sarusi Mihály vagy Tamás Menyhért nemzedéktársaságában megújított „népi expresszionista” vagy „szürrealista”) előadásmódok kivételesen erőteljes és összetett egybekapcsolásával képes teljesérvényűvé szintetizálni. Elementáris és szinte zsoldáros drámaisága – „katartikus erejű szómágiája” – valódi kárpátaljai sorsregénnyé avatja.⁵ Műfajpoétikai sokszínűsége híven érzékelteti a kálváriás egyéni és nemzeti sors történelem stációit, amikor apokrif imádság, gyónás, ráolvasás, sirató- és

passióének, zsolozsma, végteleníthető jeremiádos-sirámos lamentáció vagy litániás panaszdal-áradat, akár egyfajta modernizált (de közben mintegy időtlenné is stilizált) „planctus” – annyiféle szabad- vagy prózaversszerű változata sűrűsödik itt össze.⁶ A háború poklában fogant „örök fattyút” a szörnyű érzelmi viharzások közepette kényszerűen nevelő lányanya fájdalmát – a legbelsőbb és legellentmondásosabb pszichikai ütemmozgásokat is – a hol lelassuló, hol nekilendülő, olykor szétszakadozó, máskor hömpölygővé duzzadó beszédáramlás közvetíti, a zokogó, az önmarcangoló, a tombolón gyűlölködő, s a néha valamelyest mégiscsak elcsituló indulatok aritmikus hullámvásárlását lekottázó tudat- és szövegfolyam pedig döntően: a felbolydítottágában is megőrzött paraszti őstudás, lelki és erkölcsi világkép tisztaságából, őszinteségéből, igazságérzetéből fakadó gondolat- és szózuhatag. Az ártatlanként elviselt bűnhődés válságossá fajuló pszichózisát is ez az eredendő moralitás képes csak visszafordítani gyilkos (pusztító vagy önpusztító) szándékú düh- és szenvedélykitörések végzetes, jóvátehetetlen következményei elől, s a természetfölötti hiedelmek, babonák mágikus árnyalatai is így fonódnak össze a krisztológiai sorszazonosítás passióvállaló, de egyben enyhület- és megváltásremélő magatartástávlataival; a félőrületbe kergetett elme lobbanásaként villószik elő végül ez a primordiális, ösztöngyökerű, megsínyletten is életképes hit: „nem árthat nekünk a víz, Jézus is járt a vízen, mert ártatlan volt, bűntelen volt, látod, a víz tetején járunk, hát persze, mi is ártatlanok vagyunk, kisfiam.”

A regényciklussá, trilógiává kerekítő folytatás (*Tölgyek alkonya*, 1996; *A teremtés legnehezebb napja*, 2004) ugyan esztétikai gazdagságában és megoldottságában (kompozicionális és stilisztikai lazaságai, jellemábrázolási fogya-tékosságai miatt) elmarad az első résztől, de tematikája és kronológiája szerint mégis széles történelmi tablóvá tágítja a kárpátaljai magyar közösség sorsraj-zát: a kisleány felnövekedésének – és a valahogyan túlélő, bár folyamatos gazdasági, politikai terrorral nyomorított falu életének – a további keserves időszakait idézve fel. A hajdan nem kívánt fiúgyerek közben sikeres futballistává, „csodacsatárrá” edzi magát, s azután a harmadik részben immár felnőttkorában követhetjük nyomon: hogyan sorozzák be szovjetkatonának, miként kell vég-gigszenvednie az idegenérdekű erőszakoskodás tortúráit (az ötvenhatot és a hatvannyolcas prágai tavaszt is sárba tipró diktatúra összes gaztettének és emberellenes mentalitásának akkoriban végeláthatatlan korszakában, annak elháríthatatlanul fojtogató légkörében), amikor „a gyilkolás mesterségbeli próbájára lélekben felkészülni” is képtelen, mikor már „se ölni, se meghalni” nem tud

(mint Szilágyi Domokos abszurd verseiben, amikor „nem tanácsos élni” és „nem tanácsos meghalni” sem). S majd hogy miként válik tanítóná, forradalmárrá, s miképpen fogadja vissza szülőföldje világa, hogyan lel benne újra otthonára; „békévé szelődül a lélek háborgása, rendet teremt a nyugalom, hiszen hív a falud, a fajtád, és te futsz boldogan vissza a csordához.” Szabó Dezső, Tamási Áron és a népi írók egyes jellegzetes modell-műveinek meghatározó érzelmeket sem nélkülöző zárlatához hasonló ez a ciklusbefejezés, a megnyugvás abban az éltető kishazai atmoszférában, amely mindig is a valóságos és autentikus létértékeket adta és képviselte, amely megtartó erőként szolgált annyi vérzivataros századon keresztül. A meggyötört anya szenvedés- és vezekléstörténete, véttlen penitenciája, szégyen nélküli szégyenhardozása így ível a fiú által bekövetkező kiengesztelődés katarzisaig; a büntelen bűn és bűnhődés következményeinek feloldozásáig – félvszázad historikus és pszichikus katalizmáinak hiteles kollektív sorstükrét mutatva fel.

S ha ez a regénytrilógia a kettős – mert egyszerre általános emberi-társadalmi és sajátosan nemzeti-kisebbségi – elnyomatás artisztikusan és plasztikusan kidolgozott, veretes irodalmi példázata, kiemelkedő nemzeti önismerteti értéktanúsítással: az újabb hármaskönyv további jelentésszintjeinek meghódításával kísérletezik. Ez az alcíme szerint versesregény-variáció (*Messze még az alkonyat*, 2008; *Fogyó fényben*, 2010; *A fényeken túl*, 2012) egy megözvegyülvén fokozatosan elmagányosodó kárpátaljai falusi öregember belső monológjába, az öregedés egész testi-lelki, érzelmi, hangulati jelenségvilágába sűrítve bontakoztatja ki a rendszerváltás körüli és az azóta eltelt idők összes meghatározó emlékeit és élményeit. Az ugyancsak (jórészt vertikális) versprózai tördelése a folytonos dohogásos, lázongó, önemésztő, vádaskodó, elégedetlenkedő, tépelődő vagy olykor szinte lángoló szeretetetéhséggel hitet és értelmet kereső töprengéseknek, az örökös vívódásban, érzéscsapongásban, elmélkedésözönben kivetülő „stream of consciousness”: autentikus fenomenológiai természetrajza és intonációs megjelenítése a saját, a szűkebb-tágabb közössége, de az egész magyarság, sőt az egész emberiség múltját, jelenét, jövőjét faggató lélekállapotnak és asszociatív tudatfolyamatnak. Hasonlóan más öregségtémát reprezentáló alkotásokhoz – Déry, Illyés feljegyzéseivel, s más „öregék könyvéhez”, „öregnaplóhoz” (Bálint Tibor-i, Szilágyi Domokos-i, Kenéz Ferenc-i hangvételben). A magyar őstörténettől a félresiklott, mert az előző hatalmi rendszer haszonélvezőinek a privilégiumait átmentő rendszerváltás társadalomkritikájáig és maga az emberi lény meg a földgolyó tönkretételének a számbavételéig száguldozó bölcselkedé-

sek is hitelesek abból a szempontból, hogy a már csak önmagára támaszkodó (és szinte csupán az unokák felől sugárzó hamisítatlan ragaszkodásban bízó) nagyapa okosabb, műveltebb, olvasottabb, mint a többiek, s így kifakadásainak olykor zszurnalisztikus, szólamos vagy elközhelyesedő szóhasználata betudható cikázó tájékoztató sokirányúságának és eklektikusságának. A lendületes kifejezésment olykor túlon túl magyarázkodón publicisztikussá, újságcikkszerűvé didakticizálódása is menthető a hagyományos munkaerkölcsöt, a tradicionális morális minőséget, a szeretetközösségi élet- és értékrendet féltő gondolkodás egyszerűségével és egyenességével, a megérzéseiből, tapasztalataiból, intelligenciájából a jelenkori média rokonszenves irányából megerősítést nyerő szellemi törekvéssel, s az állandó kedélyhullámmal, a feltoluló-örvénylező képzet- vagy képzelgésrengeteg, az évtizedeken át elkerülhetetlenül a halál felé tartó elfáradás, roskadozás, csendes leépülés tüneteivel. De még az egyes szám első személyű vallomások, a második személyű önmegszólító-önszembesítő attitűd, s a harmadik személyű külsődleges aspektus váltakozó érvényesülésének vibráló-kavargó szöveg- és szöveggyűjtése is indokolható komplexitás, hiszen a magyar prózaművészetnek ez az aktoriális és auktoriális, külső-belső szerzői és szereplői, rejtett és nyilvánvaló, grammatikai vagy csak odaérthető, individuális és kollektív, sőt azon kívüli, transzcendentális tudatmezőket, alanyi és tárgyi nézőszöveget és áttetsző tudatvilágokat (sejtetéseket, megítéléseket, univerzalizációkat) összejátszó vonása a nemzeti paradigma egyik legfeltűnőbb minőségértékeként tartható számon – legalább Mikszáth, Móricz vagy a szabad függő beszéd szubjektív és objektív megrétegződése, ezerféleképpen alkalmazott kiteljesedése óta. Mégis, mindezzel együtt, az a fajta mondhatni többszörös apokalipszis, aminek a víziója felé kitér a szemlélethorizont, s az a hozzá társuló nyelvi kevertség, beszédhelyzeti, beszédalanyi tisztázatlanság és hibriditás, amelynek olykor szembeötlők a nyerseségei és kiérleletlenségei, leginkább az író nézőpontját, véleménytömegét, indázón esszéisztikus kommentárjait összegzik – csaknem szócsőszerűen. Annak ellenére, hogy a már disszonánsan elvontnak és akár szájbarágósan tételesnek ható megállapításokat általában igyekszik ez az árnyalatosan is gomolygó, modulált belső beszéd érzékletes példákkal is illusztrálni, úgyannyira, hogy döntően és élesen csakugyan az egészséges világrend felfordulásának a megvalósuló látomása körvonalazódják, s hogy pontosan célba találjanak azok a megfigyelések, amelyek az emberiség mai humánantropológiai és kultúrantropológiai csődjét és katasztrófáját demonstrálják. A mániákus anyagi jellegű szerzési és öncélú

nyerészkedési vágyban, a fogyasztói hisztériában megtestesülő civilizatorikus válságát, a szociális egyenlőtlenségeknek és méltánytalanságoknak a mérhetetlenül tisztességtelen, elviselhetetlen növekedésében kicsapódó aberrációját. Ez az igazságérvény így pedig már a tisztánlátás és a kimondás elementaritásával kárpótolhat a stiláris, műformai, poetológiai, narratológiai egyenlenségekért is.⁷

És az az emocionális gazdagság, amely rezignált beletörődés és lázas vigaszkeresés, élet és eszmény, teremtmény és teremtő Isten szüntelen perlekedéssel telített ütközőzónájában az alapvető veszteségként a mindegyre vissza is fordított önvizsgálati, önkritikus, önironikus gondolatfutamokkal színezi, s amely így egyáltalán nem válik monotonná. Minden oldalról megpróbálja ez a szegény öreg magát és megmaradó családja érdekeit kielemezni és értelmezni, s ez a meditatív viselkedés a temérdek sorscsapás és igazságtalanság elősorolása mellett összességében megragadóan sokrétűvé varázsolja az előadásmód hangnemi árnyalatait. Suttogásoktól kiáltásokig, rémálmodtól hallucinációkig, történetmesélésektől ideológiai-politikai eszme-futtatásokig terjedővé.⁸ És frissen üdévé is (gyakran az ide-oda, akár visszakanyargó túlbeszélés ellenére), főként, amikor a töméntelen kesergést fekete humoros jeleket, szellemes leírások, észrevételek tarkítják – például az egyébként tényleg az emberek közötti kommunikációs kapcsolatok tragikomikus apokaliptikusságát jelképező (mert a közvetlen élményszerűséget a közvetítettség tébolyodott halmozásával – ráadásul öntudatlanul és reflektálatlanul – fejtetőre állító) groteszk pillanatok (noha itt alulnézetből, a szálnalmas alávetettség pitiánerségét ábrázolva): „mert / mi más, / ha nem / elképesztően felháborító látvány / az utcán / a szegénységtől köztudottan / szinte szarni sem tudó / Meszesék / grófkisasszonyt mímelve / mobilozó csitri lánya, / bezzeg a házuk / utcára néző ablakán / koszos lópokróc lóg, / mert nem áldoznak költséget / egy tisztességes függönyre, / ő meg / drága pénzen vett / zsebtelefonon, / kacarászva diskurál / idegborzolóan jelentéktelen / dolgokról, / ráadásul / a negyedik szomszéd előtt / szintén az utcán ácsorgó / hasonszőrű barátnőjével, / költi a pénzt esztelenül, / ahelyett, hogy odamenne / a másikhöz, / összedugnák a fejüket és elfecserésznének / kedvük szerint / telefon nélkül”. De a globális szellemi végveszély magában foglalja a magyarság mint nemzet vagy nemzetkisebbség pusztító fenyegetettségét, identitásvesztő sorvadását, mások általi sorvasztását is. A nemzethalál réme ekképpen közelít: „*jöni fog, ha jöni kell, / a nagyszerű halál, / hol a temetkezés fölött / egy ország vérben áll, // s a sírt, hol nemzet süllyed el, / népek veszik körül, / s az ember millióinak*

/ szemében gyászkönnny ül, // hát / nem, / elgyávult népek / nem lesz, nem lehet / nagyszerű halála, / a gyáva nép gyalázatban / pusztul el, / sírját / dehogy veszik körül / gyászoló más népek, / röhögve belakják inkább / kiürült életterét, / és igazuk van, lesz, / hiszen / a létezésben nincs / vákuum, / élő népeket is / szorongat, / elűz, / kiirtani képes / az erősebbek érdeke, / hát hogya kapna / két kézzel, tíz körömmel / öngyilkos fajtátok / gazdátlan országnyi portája / után, (...) hogy a már csak / kenyérszeletnyi országot / morzsányi maradék nélkül / bekebelezzék végre”; „ez a baj / egészséges lélekben / gyérülő fajtádat / ez mind / hidegen hagyja, / mint holtat / konduló harangok / jajszava, / túriki engedelmesen / apák, anyák / a nyelvük elveszejtésére / pokoli következetességgel kimódolt / merényletet, / hogy csemetéik / saját iskolájukban / idegenül tanulják / az egyszeregyet is, // hát / miért / nem viszi őket / utcára, rideg hivatalok elé / tiltakozni / őserővel feltörő / jogos harag, / mert / nem viszi, / nincs új / Kossuth, (...) vezér nélkül pedig / kény és kedv szerint / bárhová terelhető / barmokká züllik a nyáj, / érvénybe lép az önveszejtés / ostoba ideológiája, // ha úgyl / idegenül kell / tanulni mindent, / akkor / trassuk kölykeinket / idegen iskolába, ott legalább / perfekt megtanulják / az állam hivatalos nyelvét, / így felnőttként / jobban fognak / boldogulni, // szégyen, / micsoda szégyen / ez a gyáva kapituláció, / és mennyire fájó / a fennhéjázó gőg, / ahogy a jövőt feladók / lenézik, becsmérelik / az anyanyelv szentségéhez / ragaszkodó keveseket”. A túlélés alapkérdései kristályosodnak ki tehát, s akkor is, amikor mindkét trilógiában felhangzik a jól ismert magyar sorsaxióma: „éli az életet, ahogy lehet”; „élni, végigélni / a teremtő által beléjük plántált / életet, / tedd / te is / ezt, / ahogy lehet”.⁹

Nagy Zoltán Mihály új regénytrilógiája (mint az előző is) jelentékeny teljesítmény tehát. Sokkoló, felkavaró, megrázó művészi vád-, sors- és igazságbeszéd. Az integer lelki és erkölcsi megmaradás-küzdelem megrendítő dokumentuma. Élményi és eszmei hatása még sokáig tovább gyűrűzhet.

JEGYZETEK:

1 GÖRÖMBEI András, *A kárpátaljai magyar irodalom fő sajátosságai* = G. A., *Léértelmezések*, Miskolc, Felsőmagyarország, 1999, 198.

2 POMOGÁTS Béla, *Kárpátalja magyar irodalma* = P. B., *Párbeszéd anyanyelven*, Bp., A Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága, Anyanyelvi Konferencia, 1998, 116.

3 MÁRKUS Béla, *Ballada és beszámoló = Nemzetiségi magyar irodalmak az ezredvégen*, szerk. GÖRÖMBEI András, Debrecen, Kossuth Egyetemi, 2000 (Csokonai Könyvtár, 20), 543–550.

4 „Nagy Zoltán Mihály írói attitűdjének fontos összetevője kristályos csengésű nyelve. Ennek szikrázó expresszivitása olykor szárnyaira kapja különös, monológban áradó, inkább belső, mint külső történéseit, és röptí, mint a forgószelel, a művészi megformáltság mind magasabb fokaira.” GORTVAY Erzsébet, *Utószó = Lecke: Kárpátaljai magyar elbeszélők a XX. századból*, szerk. Ud., Ungvár, Bp., Intermix, 2001 (Kárpátaljai Magyar Könyvek, 106), 174.

5 „A szovjet katonák által megerőszakolt, testvéreit, szerelmét elvesztő Tóth Eszti egyes szám első személyben előadott monológja, néha könyörgéssé, imává transzformálódó vallomása sokban szcenikus jellegű, nem véletlen, hogy hamarosan a világot jelentő deszkákon is megelevenedett.” S. BENEDEK András, *Készülődés: A kárpátaljai magyar írás*, Ungvár, Bp., Intermix, 2007 (Kárpátaljai Magyar Könyvek, 158), 62.

6 „Tóth Eszter beszéde szabálytalan, zaklatott, 'dörömbölős' meg 'sikolyos', imádkozós meg átkozódós. Akit ilyen kibeszélhetetlen sorcsapás ér, hogy orosz katonák megerőszakolnak, nem is szólhat másként. Azokban a végzetes percekben Tóth Esztert női, emberi és nemzeti méltóságában alázzák meg egyszerre és mindörökre, és a kibeszélhetetlenség tébolya is ott kezdődik el.” EPERJESI PENCKÓFER János, *Tettben a jellem: A magyar irodalom sajátos kezdeményei Kárpátalján a XX. század második felében*, Bp., Magyar Napló, 2013, 249–250. – „A regény ennek a teljesen tán soha föl nem dolgozható lélektani és történelmi traumának a meghökkenő példázata (...) a kimondhatatlanság kimondásának morális és mélylélektani ösztönéről, parancsáról (is) szól valójában”; „egy némileg 'szabálytalan' *síratónak*” is tekinthető; a megmaradásküzdőben és a „túlélő hit” által mégis bizonyos „metafizikai jelentéstartomány” telítődve. N. PÁL József, *A megtartók jöjjenek...*, Miskolc, Felsőmagyarország, 2004, 219–226. – „A sodró lendületű, de feszesen megkomponált, drámai sűrítettsgű, a falusi társadalom, a népi élet mély ismeretéről árulkodó regény a maga balladisztikus atmoszférájával, pszichológusi pontosságú lélektani realizmusával is a móríci, Németh László-i próza világára emlékeztet.” ELEK Tibor, *Fényben és árnyékban*, Pozsony, Kalligram, 2004, 143. – „Tóth Eszter archetipikus nőalakként, s ebbéli minőségében hervadt fekete rózsaként, sötét gyászba öltözve mintegy jelképévé is válik a kiszolgáltatott, szerencsétlen kárpátaljai magyarságnak, de az összmagyarságnak is.” KÖDÖBÖCZ Gábor, *Az újrealizmus változatai a kortárs magyar prózában*, Magyar Napló, 2013/10, 40.; *Ua. = K. G., Szépen magyarul, szépen emberül*, Bp., Magyar Napló, Írott Szó Alapítvány, 2014, 110. – Ld. még EKLER Andrea, *Kerekasztal-beszélgetés A sátán fattya című regényről*, Magyar Napló, 2003/8, 32–37.

7 A narratív inkohérenca változatosan, dúsan vagy finoman differenciál, illetve ellenkezőleg: könnyen elsúlytalanító nyelvi tényezőihez ld. BODOR Béla, *Keskenyregény: Nagy Zoltán Mihály: Messze még az alkonyat*, Alföld, 2009/9, 118–127.

8 Ez az egész „segélykiáltás” – a „vívódó, öngyötrő kitarukkozás” „szerteágazó gondolatfoszlányai”-ban – a „kiüresedő, elszemélytelenedő”, a széthullás, az otthontalanság, a kiütlatlanság kárhózatával ijesztő világgal, a felelősségérzet nélküli önzés pokoli büntény-szétével hadakozik, „a jelenkor szétésoében lévő erkölcsi normáival” szembeesít, „bátran és alázattal”. OLÁH András, *Legalább önmagadat szabadítsd meg*: Nagy Zoltán Mihály: *Messze még az alkonyat – Fogyó fényben – Túl a fényeken*, Magyar Napló, 2013/9, 62–64.

9 Az „ahogy lehet” szofizmája Arany balladájától (*Török Bálint*), Reményik Sándor poémájától vagy Szabó Pál (Czine Mihálytól is sokat emlegetett) regényétől Illyés Gyuláig („tartsd fenn magad, ahogy lehet!” – *Hősökről beszéllek*), Veres Péterig („*Megmaradni*. Ahogy lehet” – hirdette 1943-ban Balatonszárszón), Wass Albertig („hogy valahogyan megmaradjon a család, a magyar élet, a magyar gyermek és a magyar jövő. Ahogy lehet” – *Adjátok vissza a hegyeimet!*) számtalanszor előbukkan a magyar gondolkodástörténetben és irodalmi kultúrában – és negatív vagy létparadoxális változataiban is („a kisebbségi sors nem politikai lehetetlenség, vagy legalábbis nemcsak az, hanem *erkölcsi lehetetlenség*”; „legmélyebb gyökerében elviselhe-

tetlen, mert *merőben ellenkezik az emberi méltósággal*, és ez az, amit Európa lelkiismeretének – ha ugyan van lelkiismerete – nem szabadna eltűrnie és nem lehetne elhordoznia” – Makkai Sándor: *Nem lehet*; „Idegen uralom alatt élni az ember meggyalázásának egyik neme” – Tamási Áron: *A tűz világossága*; „*A kisebbségi élet megszűnik teljes értékű emberi élet lenni*, háttérbe szorított, nyomott életté válik”; „a reményből élésnek ez az állapota pedig, ha a remény hamarosan nem valósul meg /.../ *tartósan elviselhetetlen*” – Bibó István: *A kelet-európai kisállamok nyomorúsága*), s újabban is („Nem lehet így élni”; „csak így lehet élni”; „és élni kell” – Kányádi Sándor: *Kétszemélyes tragédia*; „itt maradni kell akkor is, hogyha nem lehet” – Sütő András: *Erdély tizenegyedik parancsolata*; „miközben élni próbálunk, / ha tudni nem lehet, / miközben tudni próbálunk, / ha élni nem lehet” – Kenéz Ferenc: *X Y Z*; „élni talán / nem lehet itt, / ámde muszáj” – Körömdi Lajos: *A kunmadarasi támaszpont mellett elhaladva*); azaz végül is talán: „nekünk lehet – mert kell” (Reményik Sándor illúziótlanul biztató szavával).

